

Шпортюк Наталія Леонідівна

*кандидат наук з державного управління, доцент,
доцент кафедри менеджменту і права
Дніпровського державного аграрно-економічного університету*

ORCID: 0000-0003-1941-8522

e-mail: tsviknataly@gmail.com

**ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ
ТА ПІДТРИМКА СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА**

Зазначено, що створення конкурентоспроможного агропродовольчого виробництва неможливо без посилення ролі держави та підтримки аграрного сектора економіки України. Визначено, що необхідність забезпечення продовольчої безпеки, низька конкурентоспроможність і продуктивність галузі, низький рівень оплати праці працівників села тощо є основними причинами держрегулювання сільського господарства. Описано, що нині є виправданим посилення регулюючого впливу з боку держави на розвиток сільської економіки, якнайшвидше впровадження відповідної програми державного регулювання і підтримки цієї важливої галузі. Зауважено, що існує необхідність істотної зміни стратегії і тактики реформ загалом, аграрної реформи зокрема, що пов'язано з посиленням державного регулювання продовольчого ринку, переорієнтацією капіталу з торгових і фінансових галузей на вкладення у виробничу сферу в АПК і залучення іноземних інвестицій. Підсумовано, що у сучасних умовах чітко простежується прагнення законодавця посилити економічні та соціальні функції державного регулювання продовольчого ринку як керованого і регульованого механізму вільного руху сільськогосподарської продукції і товарів, функціонування якого забезпечується єдиними нормами і правилами, які регулюють підприємницьку діяльність суб'єктів продовольчого ринку.

Ключові слова: державне регулювання; державна підтримка; сільське господарство; розвиток; механізм.

Постановка проблеми. Державне регулювання є центральною проблемою тактики і стратегії розвитку АПК. Існує багато шляхів вирішення цієї проблеми: від ще більшого посилення ролі і функцій держави в регулюванні і підтримці АПК до повного відходу держави зі сфери агропромислового виробництва. При цьому більшість країн, зокрема і Україна, формують соціальний тип ринкової економіки. Для проведення сильної соціальної політики державне регулювання сфери АПК не тільки необхідне, але і неминуче.

Метою державного регулювання в сфері агропромислового виробництва є створення правових, економічних та організаційних умов, які забезпечують сталий розвиток сільського господарства, стабільність аграрного ринку, продовольчу безпеку, підтримку і захист сільськогосподарських товаровиробників країни.

Завданням є обґрунтування особливостей організаційних форм і методів державного регулювання в АПК та запропонування комплексного механізму державного регулювання і державної підтримки розвитку АПК.

Аналіз основних досліджень і публікацій. Досліджували проблеми державної підтримки сільськогосподарського виробництва багато науковців, зокрема: В. Андрійчук, В. Бойко, П. Гайдуцький, Б. Кваснюк, Ю. Лузан, В. Месель-Веселяк, О. Могильний, Г. Пасемко, У. Росола, Л. Симоненко, П. Саблук, Г. Черковський та інші, які в своїх працях приділяли увагу необхідності державної підтримки сільського господарства, а також показали шляхи вдосконалення системи бюджетного фінансування сільського господарства.

Виокремлення невирішених раніше частин загальної проблеми. Незважаючи на активне дослідження цієї проблематики, доцільним є обґрунтування необхідності державної підтримки сільського господарства, а також пропозиції щодо вдосконалення системи його бюджетного фінансування. Теоретичні та методичні аспекти проблеми формування механізму державної підтримки аграрної сфери залишаються недостатньо дослідженими і потребують подальшого поглибленого опрацювання.

Виклад основного матеріалу. Вирішення завдань із формування стратегії розвитку агропромислового комплексу, розробки напрямів та інструментів державного регулювання інвестиційної діяльності дасть змогу поліпшити результати державного впливу на інвестиційні процеси в аграрній сфері, домогтися основної мети розвитку АПК – збільшення конкурентоспроможності і стійкості галузі, і на основі цього – підвищення рівня і якості життя населення країни.

Для вирішення завдань державного регулювання інвестиційної діяльності в агропромисловому комплексі, забезпечення досягнення цілей і завдань стратегії розвитку галузі необхідно використовувати різні інструменти або їх поєднання. Різноманіття їх видів і способів впливу створює деякі труднощі у виборі пріоритетних форм державного впливу на економічні процеси в аграрному секторі. Щоб вибрати найбільш прийнятні інструменти державного регулювання інноваційної активності, необхідно розглянути їх більш детально і класифікувати залежно від впливу на соціально-економічну ситуацію в АПК і в сільській місцевості.

До основних напрямів регулювання АПК належать:

- 1) формування умов ринкової та зовнішньоекономічної діяльності;
- 2) забезпечення пільгових умов субсидування, фінансування і видачі кредитів;
- 3) забезпечення захисту вітчизняних виробників шляхом введення мит і зборів;
- 4) науково-дослідні та дослідно-конструкторські розробки у сфері виробництва;
- 5) розвиток економіко-соціальної сфери невеликих міст і сіл.

Державне регулювання в сфері агропромислового виробництва має здійснюватися на таких принципах:

- пріоритетного розвитку агропромислового виробництва;
- підтримки економічного паритету між сільським господарством та іншими галузями економіки;
- захисту (протекціонізму) сільськогосподарських товаровиробників;
- самостійності сільськогосподарських товаровиробників у здійсненні підприємницької діяльності, недопущення втручання державних органів в цю діяльність, за винятком випадків, передбачених законодавством;
- фінансової та матеріальної державної підтримки сільськогосподарських товаровиробників;
- здійснення державного регулювання переважно економічними методами з використанням механізмів фінансування, оподаткування, кредитування, ціноутворення, страхування;
- застосування методів програмно-цільового регулювання агропромислового виробництва;
- впливу на структуру і обсяги агропромислового виробництва через регулювання аграрного ринку;
- збалансованого поєднання адміністративно-правового та цивільно-правового методів правового регулювання аграрних відносин;
- пріоритету договірних відносин між суб'єктами агропромислового виробництва.

В умовах досить розвиненої системи ринкових відносин основними повинні бути такі напрямки державної підтримки сільськогосподарських товаровиробників:

- субсидування процентних ставок по кредитах;
- компенсація частини витрат за договорами страхування;
- підтримка найбільш важливих галузей сільського господарства за цільовими продуктивними програмами;
- підтримка виробництва в об'єктивно гірших умовах;
- компенсація частини витрат на придбання матеріально-технічних ресурсів;
- підтримка збалансованості ринку;
- підтримка науки та інноваційної діяльності;
- підтримка розвитку соціальної інфраструктури села та комплексного розвитку сільської місцевості.

У сільському господарстві переважно завершилися інституційні перетворення, склався новий підприємницький корпус, виникли сучасні механізми бюджетування, кредитування, інформаційного забезпечення галузі, регулювання основних продуктивних і ресурсних ринків.

Водночас було виявлено і проблеми, від вирішення яких значною мірою залежить подальший прогрес. Це, по-перше, розвиток матеріально-технічної

бази агропродовольчого ринку (потужностей з переробки та зберігання продукції, логістичних центрів, торгових майданчиків, спеціалізованого транспорту та інших елементів ринкової інфраструктури); по-друге, технологічне переоснащення галузі, що, з одного боку, вимагає інвестицій, а, з іншого – формування в секторі сучасної інноваційної системи; по-третє, це соціальне облаштування села та диверсифікація сільської економіки, розширення сфери несільськогосподарської зайнятості [1].

Вивчивши теоретичні та методичні основи державного регулювання аграрної сфери, можна зробити такі висновки:

– більшість як українських, так і зарубіжних вчених, що займаються питаннями державного втручання в економіку, сходяться на думці про необхідність такого втручання для аграрного сектора в силу специфічних особливостей останнього;

– сформована за роки ринкових реформ ситуація в аграрному секторі України наочно показала неспроможність політики невтручання і необхідність вироблення ефективного механізму державного регулювання аграрного сектора;

– членство нашої країни в СОТ накладає певні обмеження на перелік форм і методів регулювання, і тому необхідне вироблення комплексної програми розвитку сільського господарства України з урахуванням вимог СОТ.

Розвиток аграрних відносин у регіонах України, що мають своєрідні природо-економічні, історичні, національні особливості, вимагає зваженого і продуманого підходу, глибокого теоретичного осмислення механізму взаємодії підприємств різних форм власності, їх відповідальності перед трудовим колективом, бюджетом і суспільством загалом.

При проведенні економічної реформи, затвердженні структурної політики особливо важливо проаналізувати рівень розвитку і сформовану структуру галузевих комплексів в окремих областях України в сучасних умовах і визначити основні напрямки їх соціально-економічного розвитку. Особливу увагу при цьому необхідно приділяти дослідженню проблем ринкових відносин, формуванню стратегії розвитку і вдосконаленню організації управління в місцевих агропромислових комплексах, оскільки саме вони передусім покликані вирішувати проблеми стабілізації економіки і підвищення життєвого рівня населення [2].

На сучасному етапі проводяться певні заходи із відновлення і розвитку сільського господарства в країні, проте навіть планові результати проведених заходів не забезпечують у повному обсязі показники продовольчої безпеки України.

У державах із ринковою економікою працюють різні системи держрегулювання агропромислового комплексу, зафіксовані законодавчо. В Україні, крім специфічних особливостей аграрного комплексу, існують ще й особливі труднощі кризового періоду.

Наявність даних специфічних особливостей ще більш наполегливо порушує питання якнайшвидшої розробки системи регулювання ринку в агропромисловому комплексі. Важливими складовими системи держрегулювання є: стимулювання платоспроможного попиту у населення; антимонопольне регулювання і підняття конкурентоспроможного потенціалу галузі; формування ринкової інфраструктури, допомога в забезпеченні сталого становища на аграрному ринку через проведення державних інтервенцій; постачання села легкодоступними (з боку їх прибутковості) кредитами; проведення політики розумного протекціонізму і забезпечення конкуренції українських товаровиробників із західними.

Крім того, необхідно створити реальні можливості для входження посередницьких і переробних підприємств у групи монополістів, скоротити різницю між закупівельними та відпускними цінами, оздоровити ситуацію на підприємствах промисловості, сприяти їх переозброєнню, диверсифікації та при необхідності перепрофілюванню, використовувати антимонопольні заходи з метою недопущення невиправданого завищення цін.

Заходи антимонопольного регулювання по відношенню до ресурсовиробляючих секторів економіки повністю закономірні, тому що фактично ці компанії не мають суперників у реальному економічному середовищі.

Для здійснення державного регулювання потрібно збільшувати купівельну спроможність сільгоспвиробників, зокрема через створення та розвиток системи підтримуваного державою лізингу ресурсів. У тій формі, в якій вона існує нині, є принципові недоліки, що зводять позитивний результат до мінімуму.

Потрібно вводити дієву систему регулювання розцінок на продукцію природних монополістів. На сьогодні регулювання найчастіше тільки змінює тип лобювання самими монополіями у бік незмінного збільшення їх розцінок, а органам влади держави, головне слово в яких залишається за прихильниками монополістів, залишається тільки приймати це збільшення. Держава має безперешкодно регулювати розцінки природних монополій, беручи до уваги інтереси всіх покупців конкретних видів продукції або послуг [3].

Крім того, від держави потрібні заходи, націлені на підвищення конкурентоспроможного потенціалу сільгоспвиробників. Уряд не повинен заважати добровільному об'єднанню товаровиробників у галузеві і професійні асоціації та союзи, навпаки, вони повинні брати активну участь у даному процесі. Ці об'єднання можуть значно збільшити конкурентоспроможний потенціал сільського господарства. Необхідно стимулювати всіма доступними способами кооперування сільгоспвиробників із підприємствами переробки і посередницькими фірмами. Потрібно надати можливість сільськогосподарським підприємствам купувати обладнання і машини за низькими розцінками шляхом державної інтервенцій на продовольчому ринку.

Ці встановлені розцінки повинні підтримувати потрібний ступінь прибутковості сільгоспвиробництва і оберігати ринок від раптових кон'юнктурних

коливань. Гарантії дотримання цих розцінок повинні бути забезпечені зобов'язанням держави викуповувати у виробників товарні надлишки і проводити закупівельні і товарні інтервенції на продовольчому ринку. У тому випадку, якщо в результаті різних причин розцінки на продукцію агропромислового комплексу опустяться нижче рівня мінімально гарантованого значення, Уряд має скупити надлишки товару, які потім викидаються на ринок там, де спостерігається неолік цього виду продукції, який проявляється через підвищення ринкових цін вище верхньої межі в даній місцевості.

Така схема може бути розроблена в процесі практичного застосування і повинна бути освоєна найближчим часом. Для створення відповідних механізмів державного регулювання необхідно передусім визначити орієнтовні розцінки з гарантованими цінами, що створюються за участю держави, ґрунтуючись на добровільних договорах між сільгоспвиробниками, посередницькими структурами і покупцями. Ці розцінки є орієнтиром для ринку і використовуються в тих випадках, коли ринкові суб'єкти не мають жодних шансів домовитися про вартість. Завчасно заявлені орієнтовні розцінки, окрім того, є ще й орієнтиром для товаровиробників при плануванні ними власного виробництва.

Принциповою складовою системи держрегулювання вважається використання методу державних заставних операцій з сільгосппродукцією. Зараз невисока прибутковість сільського господарства фактично вибила галузь із переліку одержувачів платних кредитів, а вони, враховуючи специфіку сільськогосподарського виробництва, ризики та невизначеність, а також сезонність робіт, є життєво необхідні селянам.

Формування дієвої системи споживчого кредитування гальмує відсутність вирішення питання про форми власності. Державні заставні операції з сільгосппродукцією є змішаною часткою державної власності, ускладнені політикою інтервенції і не мають принципових обмежень.

Банки повинні надавати кредит під гарантію продукції з метою фінансування поточних витрат у АПК і сільському господарстві. Державне регулювання має враховувати і стимулювання платоспроможного попиту населення шляхом підтримки незаможних верств. Можлива зміна напрямку механізму цінових субсидій та компенсацій сільгоспвиробникам для стимулювання виробництва продукції відповідно до вимог ринку і для збільшення її конкурентоспроможності. Субсидії та компенсації необхідно надавати за цільовим направленням і забезпечувати тим самим підвищення віддачі від виробництва в сільському господарстві і використання основних видів ресурсів.

Субсидії та компенсації необхідно виплачувати тільки з бюджету державного рівня всім господарюючим суб'єктам АПК, незалежно від форми власності, організації виробництва і способів реалізації продукції [4].

Найбільш важливим питанням державного регулювання економічного зростання в агропромисловому комплексі є вибір раціонального (економічно

дієвого) набору інструментів впливу на процес відтворення в секторах економіки АПК з урахуванням їх взаємозв'язку і взаємозумовленості.

Вивчення досвіду країн із розвинутою ринковою економікою свідчить, що для стабільного економічного підйому в АПК потрібні істотні інвестиції. Вони є основним важелем модернізації виробництва, зменшення втрат, стійкого економічного зростання і, відповідно, поліпшення якості життя населення.

Для залучення інвестиційних коштів у агропромисловий комплекс необхідно розробити стратегію економічного розвитку та інвестиційної політики в АПК, реалізовану на державному та регіональному рівнях.

Для активізації інвестиційного процесу вже сформувалися всі необхідні умови. Однак притоку інвестиційних вкладень в АПК заважають такі проблеми, що залишилися невирішеними:

1. Зростаючий розрив між якістю життя міського і сільського населення.
2. Незабезпеченість попиту населення на продукти харчування, що значно погіршує проблему підйому виробництва.

3. Диспаритет цін. Темпи збільшення цін на сільськогосподарські ресурси, продукцію сільського господарства і готові продукти харчування значно відрізняються.

4. Низький рівень регульованості АПК як складної, багаторівневої системи взаємопов'язаних секторів і сфер економіки. Немає достатньої інформаційної бази для моделювання розвитку подій і прийняття своєчасних рішень. Ситуація ускладнюється очевидною недостатністю застосовуваних у даний момент інструментів і методів для управління інвестиційною діяльністю в АПК.

Важливим завданням державного регулювання повинно бути сприяння сільгоспвиробникам в адаптації до ринкових умов, яке необхідно проводити за двома основними напрямками:

- 1) допомога у перепрофілювання виробництва і сприяння товаровиробникам у виході на ринок, розробка системи соціального страхування на селі і формування новаторських напрямків господарювання;

- 2) підвищення кваліфікації працівників, створення консультаційних служб.

За першим напрямком держава, враховуючи аналіз кон'юнктури ринку, має або просувати, або, навпаки, притримувати формування окремих виробництв. Окрім того, можливе перепрофілювання підприємств, що виготовляють неперспективні в конкурентному відношенні (безприбуткові) товари, при цьому можуть виплачуватися компенсації через зниження обсягів виробництва. В дотаційних регіонах, де об'єктивними факторами виробляється надлишкова продукція, необхідно надавати дотації товаровиробникам, що компенсують зменшення прибутку.

Необхідно стимулювати формування народних промислів, підсобних господарств, розвиток туризму, сприяти дослідженню унікальних ресурсів, які є саме на даній території. Держава покликана сприяти розвитку ринкової

інфраструктури, необхідної для існування ринкового устрою, підтримувати формування незалежних посередницьких структур, організацію оптової торгівлі, зокрема оптових продовольчих ринків, створення систем гарантійного сервісу, які працюють на ринкових принципах, удосконалювати інформаційну інфраструктуру ринку.

Створення інформаційної системи фактично вважається привілеєм держави. Необхідно вдосконалювати державну фінансово-аналітичну службу в АПК, яка дозволила б господарюючим суб'єктам галузі найбільш ефективно функціонувати, орієнтуючись в кон'юнктурі ринку, і, як наслідок – аргументовано і продумано діяти в сучасних умовах.

Стосовно регулювання зовнішньоекономічної політики, потрібно: збільшити кількість і різновиди тарифів, враховуючи при цьому сезонність виробництва при вдосконаленні ввізних мит; використовувати спеціальні і змішані мита, а також підвищити рівень тарифної політики за видами продукції сільського господарства і продовольства; налагодити ввезення достатньої кількості продукції, що задовольняє потребу населення; розробити концепцію і модель довгострокової продовольчої програми; розробити державну і місцеві програми, які дозволять розширити експорт продукції АПК і сільського господарства як важливого джерела вкладень, що передбачають систему держпідтримки, тобто систему експортних кредитів і дотацій.

Висновки і перспективи подальших розвідок. Майже у всіх публікаціях, присвячених проблемам АПК, наводиться дуже багато фактів, які свідчать про регресії, що спостерігаються в галузі, про недостатність фінансових ресурсів для вирішення визначених перед агропромисловим комплексом проблем, про практично повсюдну збитковість сільськогосподарського виробництва тощо.

Майже всі економісти говорять про якнайшвидшу необхідність стабілізації продовольчої ситуації. І почати вирішувати це питання необхідно із підйому АПК.

Однак більша частина господарств і держава практично не мають коштів для вирішення цього завдання. Таким чином, державне регулювання економіки в АПК ми розуміємо як систему збору економічної інформації і механізм прийняття господарських рішень на основі її аналізу, що враховує механізм вирішення гострих протиріч, використання державних закупівель (держзамовлень), вплив за допомогою емісій і різних способів кредитування, планування (окремих видів господарської діяльності) і ведення зовнішньоекономічної політики, соціальної підтримки.

Список використаної літератури

1. Немченко А. В., Кашинская Е. Н. Особенности и перспективы инновационной деятельности в сельском хозяйстве // Sustainable economic development of regions Monograph. Vienna, 2015. P. 90—99.

2. Пасемко Г. П. Напрями трансформації системи державного регулювання аграрних відносин // Теорія та практика державного управління : зб. наук. пр. Вип. 2 (41). Харків : Вид-во ХарПІ НАДУ “Магістр”, 2011. С. 35—43.

3. Росола У. В. Сучасний стан ринку сільськогосподарської продукції // Науковий вісник Мукачівського державного університету. 2017. С. 46—51.

4. Симоненко Л. І. Використання теоретичних моделей розвитку сільського господарства для формування аграрної політики в Україні // Економіка: проблеми теорії та практики. 2008. № 244. С. 162—168.

Статтю подано: 01.03.2019

Статтю схвалено: 27.03.2019

Shportyuk Natalia Leonidivna

PhD in Public Administration, Associate Professor, Department of Management and Law of the Dnipro State Agrarian and Economic University

ORCID: 0000-0003-1941-8522

e-mail: tsviknataly@gmail.com

STATE REGULATION AND SUPPORT FOR AGRICULTURAL AGRICULTURE

Problem setting. Problems of state regulation of the agrarian sector in Ukraine are important in connection with the transition to the market. As you know, agriculture is a special industry whose incomes, based on its no monopoly nature, are always lagging behind other industries. In almost all countries, agriculture is one of the most state-supported industries.

State regulation is a system of standard measures of legislative, executive and supervisory nature, carried out by authorized state bodies in order to stabilize and adapt the existing socio-economic system to changing conditions.

According to experts, stabilization of agriculture in itself cannot occur by itself. Agriculture is able to revive only with active state support. The most widely practiced in the world measures of state support for the ago-industrial complex, grouped according to the target.

Recent research and publications analysis. The problem of research on state support for agricultural production involves many scientists, in particular: V. Andrich, V. Boyce, P. Godowsky, B. Krasnik, Y. Luzon, V. Messel-Visalia, O. Mogilny, A. Stelmashchuk, P. Sabluk, G. Cherkovsky and others, who in their works substantiated the need for state support to the agrarian sector, and also proposed ways to improve the system of budget financing of agriculture.

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. Despite an active study of this problem, it is expedient to justify the need for state support to agriculture, as well as proposals for improving its budget financing system. Theoretical and methodical aspects of the problem of forming the mechanism of state support of the agrarian sphere remain inadequately investigated and require further in-depth study.

Paper main body. An important task of state regulation should be to assist agricultural producers in adapting to market conditions, which should be pursued in two main directions:

1) assistance in restructuring the production and assisting commodity producers in entering the market; developing a system of social insurance in the countryside and forming innovative business directions;

2) improvement of the skills of employees, creation of advisory services.

In the first direction, the state, based on the analysis of the market situation, has either to promote, or, conversely, to hold the formation of individual industries. In addition, it is possible to re-profile the enterprises that produce unpredictable (non-profitable) goods in a competitive manner, while compensations may be paid through reduced production volumes. In subsidized regions where surplus production is produced by objective factors, it is necessary to provide subsidies to commodity producers that compensate for the decrease in profits.

It is necessary to stimulate the formation of folk crafts, subsidiary farms, the development of tourism, to contribute to the study of unique resources that are in this area. The state is called on to promote the development of market infrastructure necessary for the existence of a market structure, to support the formation of independent intermediary structures, the organization of wholesale trade, in particular the wholesale food markets, the creation of guarantee service systems that operate on market principles, and improve the information infrastructure of the market.

Creating an information system is in fact considered a privilege of the state. It is necessary to improve the state financial and analytical service in the agroindustrial complex, which would allow the economic actors of the industry to function most effectively, orienting themselves in the market situation, and as a result – reasonably and thoughtfully act in modern conditions.

Regarding the regulation of foreign economic policy it is necessary to increase the number and variety of tariffs, while taking into account the seasonality of production in improving import duties; it is necessary to use special and mixed duties, as well as to raise the level of tariff policy by types of agricultural products and foodstuffs; to establish the import of a sufficient quantity of products that meets the needs of the population; develop a concept and model of a long-term food program; it is necessary to develop state and local programs that will expand the export of agricultural products and agriculture as an important source of investments, which include the system of state support, that is, the system of export credits and subsidies.

Conclusions of the research and prospects for further studies. Almost all publications devoted to the problems of agrarian and industrial complex, shows a lot of facts that indicate the regression observed in the industry, the lack of financial resources to solve the problems faced by the ago-industry complex, the almost universal ubiquity of agricultural production, etc.

Almost all economists are talking about the earliest need for stabilization of the food situation, and start solving this issue is necessary with the lifting of the ago-industrial complex.

However, most of the farms and the state practically do not have the means to solve this problem. Thus, state regulation of the economy in the agricultural sector is understood as a system for collecting economic information and a mechanism for making economic decisions on the basis of its analysis, which includes a mechanism for resolving acute contradictions, the use of public procurement (government procurement), the impact of emissions and various methods lending, planning (certain types of economic activity) and conducting foreign economic policy, social support.

Key words: state regulation; state support; agriculture; development; mechanism.

References

1. Nemchenko, A. V., Kashynskaia, A. V. (2015). Osobennosti i perspektyvy innovatsyonnoi deiatelnosti v selskom khoziaistve. In *Sustainable economic development of regions Monograph*. Vienna. pp. 90-99 [in Ukrainian].
2. Pasemko, H. P. (2011). Napriamy transformatsii systemy derzhavnogo rehuliuвання ahrarykh vidnosyn. *Theory and practice of public administration*, Issue 2(41), pp. 35-43 [in Ukrainian].
3. Rosola, U. V. (2017). Suchasnyi stan rynku silskohospodarskoi produktsii. *Naukovyi visnyk Mukachivskoho derzhavnogo universytetu*, pp. 46-51 [in Ukrainian].
4. Symonenko, L. I. (2008). Vykorystannia teoretychnykh modelei rozvytku silskoho hospodarstva dlia formuvannia ahrarynoi polityky v Ukraini. *Ekonomika: problemy teorii ta praktyky*, Issue 244, pp. 162-168 [in Ukrainian].

Paper submitted: 01.03.2019

Paper accepted: 27.03.2019

Цитування: Шпортюк Н. Л. Державне регулювання та підтримка сільського господарства // Ефективність державного управління : зб. наук. пр. Вип. 1(58) : у 2 ч. Ч. 1 / за заг. ред. чл.-кор. НАН України В. С. Загорського, доц. А. В. Ліпенцева. Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2019. С. 112—122. (DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4011.58.2019.168705>).

Citation: Shportiuk, N. L. (2019). Derzhavne rehuliuвання ta pidtrymka silskoho hospodarstva. *Efficiency of Public Administration*, Issue 1(58), pp. 112-122. (DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4011.58.2019.168705>).